

عنوان مقاله:

عدم النفع و منافع الحصول

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی مطالعات حقوقی و قضایی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسنده:

عادل عباسی - استادیار گروه فقه و حقوق دانشگاه آزاد اسلامی ارومیه-ایران

خلاصه مقاله:

خسارتی که شخص در نتیجه نقض قرارداد متحمل می شود، ممکن است، به صورت محروم شدن از منافعی باشد که در صورت عدم نقض قرارداد آنها را تحصیل می نمود. عدم النفع به معنی محروم شدن از سود مورد انتظار به سبب فعل دیگری است در حقوق ایران با استناد به اصول و قواعد کلی، مانند قاعده لاضرر، اتلاف و تسبیب، و بنای عقلا و عرف، از آنجا که معیار ورود ضرر، عرف است، عرف نیز عدم النفع را ضرر می داند، لذا به نظر نمی رسد قانون گذار در تجویز مطالبه آن برخلاف مراتب فوق تعلل کند و از قسمت اخیر ماده 267 و تبصره دو ماده 515 قانون آیین دادرسی دادگاه های عمومی و انقلاب در امور مدنی که به ظاهر خسارت عدم النفع را قابل مطالبه نمی داند تفسیری منطبق با اصول و قواعد کلی ارائه می شود. قوانین جاری کشور قبل از تصویب مواد مذکور، عدم النفع را تحت شرایطی قابل مطالبه می دانستند ولی با تصویب قسمت اخیر ماده 267 و تبصره 2 ماده 515 قانون آیین دادرسی مدنی؛ بین حقوقدانان تردید ایجاد شده که آیا در حقوق ایران عدم النفع قابل مطالبه می باشد یا خیر و آیا قسمت اخیر ماده 267 و تبصره مذکور احتیاج به تفسیر دارد به نظر میرسد اگر در نص مواد مذکور دقت کافی به خرج دهیم درمی یابیم که نه تنها احتیاجی به تفسیر ندارد بلکه مواد مذکور بسیار عالمانه و حکیمانه و معقول تنظیم گردیده چرا که قانونگذار در مواد مذکور مقرر نموده: خسارات ناشی از عدم النفع قابل مطالبه نیست مفهوم مخالف آن این است که خود عدم النفع قابل مطالبه می باشد.

کلمات کلیدی:

عدم النفع، ممکن الحصول، خسارت، ضرر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1041493>

